

naznanil princu, da se že prikazuje španska obala.

Princ, Tonček in Francka — seveda tudi opica Diki — so hiteli na krov. Mlado jutro se je smehljalo nad morjem. »Abduraman« je veselo rezal valove. Beli galebi so obkroževali ladjo in posedali po jamborih. V daljavi na obali so se dvi-

gali v nebo visoki stolpi cerkva in mošej.

Valencija!

Princ, Tonček in Francka so se držali za roke in strmeli v daljavo.

Kako različna, vesela in žalostna čuvstva so prekipevala v teh mladih srcih!

(Dalje prihodnjič.)

Majda in Milan (Resničen dogodek)

Nekega zimskega popoldneva sta sedela Milan in Majda v zakurjeni sobi in se pridno učila. In sicer kar oba na glas. Hotela sta drug drugega prevpiti. Milana to pri učenju ni nič motilo, dočim se je Majda venomer jezila nad bratcem, naj se vendar uči bolj tiho, češ da njo to njegovo vpitje zelo moti.

Tedaj jima je mamica svetovala, naj si oba zamašita s palci ušesa, da tako drug drugega ne bosta motila pri učenju. Milan se je seveda takoj oglasil, češ, da njega Majdino vpitje prav nič ne moti. Sestrica je pa sledila maminemu nasvetu in si takoj s palci zamašila ušesa. Iz obraza se

ji je bralo, da je bila sedaj zadovoljna, ker se je lahko nemoteno učila. Ni pa še poteklo četrť ure, ko si je Majda nenadoma odmašila ušesa in proti bratcu jezno zakričala: »Jaz imam že zadosti tega, sedaj si pa še ti za nekaj časa zamaši ušesa!« Milan jo začudeno pogleda, nato ji pa prav počasi odgovori: »Sem radoveden, kaj boš ti imela od tega, če si bom jaz mašil ušesa!« Nato se je prav poredno namuznil in se učil dalje.

Majda ga je takoj razumela in v zadregi sklonila glavico nad knjigo, kakor da bi ga ne bila slišala...

Mamica

Ivan Čampa

Mamin nasmeh

Lepe so zvezde,
ki v biserni noči
kakor dragulji
na žametnem plašču
gledajo tiho
name z neba.

Še lepše so cvetke,
ki v zgodnji pomladi
na mladi livadi
ob bistrem potočku
prekrasno cveto,
dehtijo sladko.

A lepša kot rože
in zvezde večerne
je mamica moja,
kadar ljubeče
in s tihim smehljajem
zre mi v oči . . .